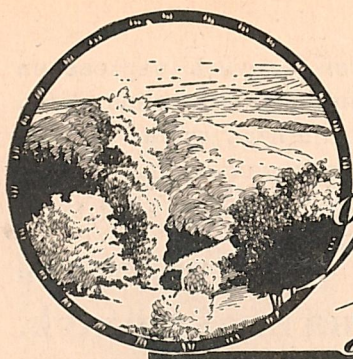

Планинска утринь

Бѣхме стигнали горе, на превала, и отведнажъ предъ насъ се отвори просторъ. На изтокъ, въ лѣво отъ насъ, се издигаше Вълчия ридъ. Първитѣ слънчеви лъчи вече заливаха върха му. Отъ далечъ той изглеждаше, че е похлупенъ съ розовъ стъклень калпакъ. По-надолу пълпѣха като керванъ, пушести мъгли и се губѣха изъ доловетѣ, а още по-насамъ тъмнѣеше непроходимата гора. Но полегатитѣ лъчи бързо разкъсаха тънкитѣ мрежи на мъглитѣ и мигомъ цвѣтна свѣтла утринь. Пръвъ пжтъ виждахъ планинска утринь. Всичко ми се струваше леко, подвижно, въздушно. Дори самиятъ азъ — имаше единъ мигъ, когато помислихъ, че, ако само простра ръже, ще полетя надъ розовитѣ върхове на бороветѣ, като тѣзи малки, горски птички, които блѣстѣха, като сребърни стрели въ бѣлата ведрина.

Тръгнахме пакъ. Гората бѣше почти девствена. Наоколо не се виждаше никаква следа отъ човѣшки кракъ. Ние вървѣхме безшумно. Краката ни потъваха като въ мекъ губер по напластенитѣ борови иглици. Отъ време на време изпраскваше нѣкое настъпено сухо клонче и, надъ насъ се носѣше неспирното свистене на огрънитѣ върхове.

Азъ вървѣхъ отдалеченъ отъ другитѣ. Спирахъ се, вслушвахъ се тревожно, оглеждахъ се плахо наоколо и пакъ тръгвахъ мълчаливо. Не смѣхъ да проговоря — не, не можехъ! Сякашъ тишината бѣше ме обгърнала отведъ и безшумно ме носѣше върху широкитѣ си невидими криле — противъ волята ми.

Имаше нѣщо опияняващо и страшно едновременно въ мисълта за безбрѣжността на гората. Навлизахме, отклонявахме се въ лѣво и дѣсно, а предъ насъ бѣха все сжжитѣ прозрачни сѣнки, сжщата поробваща тишина, сжжитѣ неизмѣнно прави и подвижни зелени върхове. Когато премрежвахъ ресници, стуваше ми се, че виждамъ какъ между тъмнитѣ стволи пробѣгваха тайнственитѣ обитатели на това горско царство: едни плахи, лекокрили, бързоноги, а други — застанали неподвижно и впили въ менъ хищнитѣ си пламтящи очи. . .